

Razmatranje: petak 3.tjedna adventa

Razmišljanja koja mogu pomoći našoj molitvi dok čekamo dolazak Djeteta Isusa za Božić.

- Mir je Božji dar
- Univerzalnost Božjeg spasiteljskog plana
- Krstitelj skreće pozornost na istinsko svjetlo

GOSPODIN će sići u svom sjaju da s mirom posjeti svoj narod i darovat će im vječni život, molimo u današnjoj

ulaznoj antifoni. Mir je znak dolaska Mesije. Proroci nas podsjećaju da će On donijeti mir Izraelu i da će samo uz njegovu pomoć biti oslobođeni od svojih neprijatelja. Stoga se naziva *Divnim Savjetnikom, Moćnim Bogom, Vječnim Ocem, Knezom Mira* (Iz 9,5). Mir nije samo rezultat ljudskih napora; to je dar koji dolazi iz Božje ruke, rezultat njegove prisutnosti među njegovim narodom. Dijete nam se rodilo, sin nam je darovan: njegova je mirna prisutnost koja nikada neće izbljedjeti.

Bog je sklopio savez mira s čovječanstvom. Toga se Zaharija prisjeća na dan obrezanja svoga sina Ivana. Pred obitelji i prijateljima pjeva *Benedictus*, himnu hvale i zahvalnosti. Radujući se neočekivanom daru očinstva, kliče: pohoditi će nas Mlado sunce s visine da obasja *one što sjede u tmini i sjeni smrtnoj*, da upravi noge naše na *put mira* (Lk 1,78-79). Na Badnjak ćemo

čuti anđele kako s radošću pjevaju pastirima u Betlehemu: Slava na visinama Bogu, a na zemlji mir ljudima, miljenicima njegovim (Lk 2,14).

Jasno vidimo da naš Gospodin želi da njegovi učenici uživaju mir koji nam donosi njegova prisutnost. Mir vama (Iv 20,19) je pozdrav Uskrslog Gospodina. Dar mira ponovno dobivamo u intimnosti molitve i u sakramentima. Stoga, zajedno s cijelom Crkvom, ponizno molimo: Dođi, Gospodine, donesi nam svoj mir; da se radujemo pred tobom savršenim srcem.[1]

U DANAŠNJEM PRVOM ČITANJU,
Izaija naviješta da je spasenje poruka za cijelo čovječanstvo, uključujući i strance: *postojani su u savezu mome, njih ću dovesti na svoju svetu goru i*

razveseliti u svojem domu molitve. Njihove žrtve paljenice i klanice bit će ugodne na mojem žrtveniku (Iz 56,6-7). Nitko nije isključen iz ovog poziva. Bog želi da se svi ljudi spase i da dođu do spoznaje istine (1 Tim 2,4). Bogoslužje više nije ograničeno na obred na određenom mjestu nakon Utjelovljenja: možemo se klanjati u svom srcu bilo gdje. „Jesi li u Jeruzalemu, jesi li u Bretanji?“ pita sveti Jeronim. „Nije važno. Nebeska Prisutnost je pred tobom, otvorena, jer je kraljevstvo Božje u nama.“[2]

Izaija poziva one koji su daleko od Boga, uključujući i one koji nikada nisu imali priliku upoznati Gospodina i one koji su možda zalutali ili se rastresili. Dekret Drugog vatikanskog koncila *Ad Gentes* podsjeća nas da je „Crkva, sol zemlje i svjetlo svijeta (usp. Mt 5,13-14), još hitnije pozvana spasiti i obnoviti svako stvorenje, da se sve obnovi u Kristu i da svi ljudi u Njemu

čine jednu obitelj i jedan Božji narod“ (br. 1).

„Biti Crkva, biti Božji narod, u skladu s velikim Očevim naumom ljubavi, znači biti Božji kvasac u ovom našem čovječanstvu. To znači naviještati i donositi Božje spasenje ovom našem svijetu, tako često zavedenom, u potrebi za odgovorima koji daju hrabrost, nadu i novu snagu za putovanje. Neka Crkva bude mjesto Božjeg milosrđa i nade, gdje se svi osjećaju dobrodošlo, voljeno, oprosteno i ohrabreno da žive prema dobrom životu Evandjelja. A da bi se drugi osjećali dobrodošlo, voljeno, oprosteno i ohrabreno, Crkva mora biti širom otvorena svojim vratima kako bi svi mogli ući. I mi moramo izaći kroz ta vrata i naviještati Evandjelje.“[3]

NA POČETKU Došašća, Crkva nas je poticala glasom svetog Pavla: vrijeme je već da se oda sna prenelo (...) Noć poodmače, dan se približi! (...) Zaodjenimo se oružjem svjetlosti (Rim 13,11-12). Ovih dana čuli smo snažan glas Ivana Krstitelja koji nas poziva da se približimo Kristu. Ivan je, kako je sam Krist rekao, svjetiljka koja je gorjela i svijetlila (Iv 5,35). Krstitelj ponizno ukazuje na glasnika sveopćeg mira. Ne skreće pozornost na sebe, već na istinsko svjetlo koje je Krist.

Čitajući Evanđelje današnje mise, vidimo kako Krstitelj zna da sve dolazi od Boga, čak i dah koji mu daje život. Čim Krista počnemo prepoznavati, Ivan se dobrovoljno skriva. Kaže svojim učenicima da slijede Isusa i završava svoj život u tišini, napušten u zatvoru, sretan što se u potpunosti posvetio Božjoj službi. Sveti Grgur Veliki kaže da je „Ivan ustrajao u svetosti jer je ostao

ponizan u srcu.“[4] Sam Krstitelj je rekao: On mora rasti, a ja se umanjivati (Iv 3,30). Teško bi bilo pronaći sažetiji sažetak srži unutarnjeg života.

Kad pogledamo Krstitelja, vidimo čovjeka snažne osobnosti, čvrstog i odlučnog, ne slabog ili kolebljivog. Ipak, kako bi ispunio svoju misiju, ne ustručava se povući se „kako bi samo Isus mogao sjati“.[5] Sveti Josemaría nas potiče da slijedimo primjer Preteče: „Ne zaboravite da je znak božanske sklonosti ostati nevidljiv. Jako mi je drago pomisliti da se cijeli život može proživjeti na ovaj način: biti apostol, skrivati se i nestajati. Čak i ako je ponekad teško, vrlo je lijepo nestati.“[6]

To je ono što molimo Boga u današnjoj misi: Budi zadovoljan, Gospodine, našim poniznim molitvama i prinosima[7]. Marija, Kraljica mira, učinit će naše želje za

mirom i poniznošću djelotvornima, s željom da samo Krist vlada u dušama.

[1] Aleluja, petak 3. tjedna Došašća.

[2] Sveti Jeronim, Epistole, 2, 58, 2.

[3] Papa Franjo, Opća audijencija, 12. lipnja 2013.

[4] Sveti Grgur Veliki, Homiliae in Evangelia, 20, 5.

[5] Sveti Josemaria, Pismo 28-I-1975.

[6] Sveti Josemaria, Pismo 24-III-1930, br. 21.

[7] Molitva nad darovima, petak 3. tjedna Došašća.

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hr-hr/meditation/razmatranje-petak-3-
tjedna-adventa/](https://opusdei.org/hr-hr/meditation/razmatranje-petak-3-tjedna-adventa/) (24.03.2026.)